

Arrest

**nr. 79 467 van 18 april 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 20 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 januari 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 22 maart 2010 een eerste asielaanvraag in. Op 26 september 2011 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 16 december 2011 wordt het beroep tegen voormelde beslissing bij arrest nr. 71 973 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

1.2. Op 18 januari 2012 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

1.3. Op 20 januari 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering tot in overwegingname van de tweede asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

De persoon die verklaart te heten H.E. {...}

Geboren te Barishal, op (in) 15.05.1993

En van nationaliteit te zijn: Bangladesh

Die een asielaanvraag heeft ingediend op 18.01.2012

Overwegende dat betrokkene op 22.03.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 27.09.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming kreeg. Overwegende dat op 21.12.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 18.01.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst.

Overwegende dat betrokkene een brief van zijn advocaat dd. 13.11.2011 (+ engelse vertaling) voorlegt in verband met de problemen van betrokkene. Overwegende dat betrokkene verklaart dat in de vertaling van zijn brief twee fouten geslopen zouden zijn: croke i.p.v. confiscation en ‘his property. Overwegende dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat betrokkene een arrestatiebevel op zijn naam dd. 18.03.2011 voorlegt. Overwegende dat betrokkene dit document reeds naar voor bracht tijdens zijn eerste asielaanvraag die desalniettemin een negatieve beslissing kreeg van het CGVS. Overwegende dat betrokkene een First Information Report dd. 26.12.2009, een PV dd. 25.12.2009, order of confiscation dd. 18.03.2010, formal complaint dd. 16.03.2010, lijst met beschuldigen en getuigen dd. 16.03.2010. Overwegende dat betrokkene deze documenten reeds tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag had kunnen voorleggen. Overwegende dat betrokkene een DHL- enveloppe en een gewone enveloppe voorlegt waarin alles opgestuurd zou geweest zijn naar de sociaal assistente van de betrokkene. Overwegende dat deze enveloppen enkel bewijzen dat er een verzending naar betrokkene gebeurde, zonder aanduiding van wat er verzonden zou zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij geen contact meer zou hebben met zijn familie in Bangladesh. Overwegende dat dit behoort tot de privésfeer van de betrokkene en dat dergelijke elementen niet relevant zijn bij de beoordeling van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel, het motiveringsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Het redelijkheidsbeginsel, ontwikkeld in de rechtspraak van de Raad van State, houdt in dat de overheid bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen vooraf op redelijke wijze moet afwegen. Uit deze belangenafweging moet een juist evenwicht volgen tussen de draagwijdte van de administratieve handeling en het feit dat geleid heeft tot het stellen van de administratieve handeling. Het redelijkheidsbeginsel begrenst de uitoefening van de discretionaire beslissingsbevoegdheid van de overheid.’

De redelijkheid vereist volgens de rechtspraak van de Raad van State dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en redelijkheid kunnen dragen.

Het redelijkheidsbeginsel is niet van toepassing indien de overheid een gebonden bevoegdheid heeft. Een schending veronderstelt dat de overheid bij nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid

heeft gemaakt (Venvimp, nr. 82.011, 9 augustus 1999). De redelijkheidsbeginsel houdt niet in dat de vergunningverlenende overheid haar standpunt niet zou mogen wijzigen als daar reden toe bestaat (Intercommunale Haviland, nr. 121.147, 1 juli 2003). Het beginsel kan niet verantwoord worden dat dwingende wettelijke of decretale bepalingen terzijde worden geschoven (Schaevebeke, nr. 204.496 28 mei 2010; Vanderauwera, nr. 193.926 van 8 juni 2009; nv Benoot Hedwig, nr. 130.722 van 27 april 2004).

Het evenredigheidsbeginsel, ook wel proportionaliteitsbeginsel genoemd, is een verdere invulling van het redelijkheidsbeginsel. Dit impliceert dat elk overheidshandelen evenwichtig moet zijn, dat daarin geen wanverhoudingen mogen bestaan en dat er door zo een handelingen aanvaardbare relaties tot stand moeten worden gebracht. Een wanverhouding herleidt een dergelijk optreden tot een onredelijke handeling. Het evenredigheidsbeginsel geldt tussen de bestuurlijke overheden onderling of tussen de bestuurlijke overheden en hun ambtenaren of rechtsonderhorigen. De bestuurlijke overheid mag aan de rechtsonderhorigen geen onevenredige lasten of beperkingen opleggen. In redelijkheid aanvaardbare lasten of beperkingen kunnen wel worden opgelegd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad. Het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op zowel aan de burger als aan de bevoegde overheid. Al de voormelde beginselen meer de formele, minstens de materiële motivering van de bestreden beslissing zijn geschonden;

Dat de bestreden beslissing aangeeft dat de envelop, waaruit blijkt dat de verzoeker de documenten recent ontving (zie poststempel) geen bewijswaarde heeft, aangezien deze enkel het bestaan van de envelop en zending bewijst niet van de inhoud ervan. Dat de bestreden beslissing de nieuwe elementen in het dossier afdoet als hebbende een gesolliciteerd karakter. Dat de brief die van de raadsman van de verzoeker noch de inhoud met andere woorden zonder meer terzijde worden geschoven, zonder de inhoud ervan te onderzoeken, mede in het licht van de reeds bestaande documenten.

Dat deze brief, mede gezien de jeugdige leeftijd van de verzoeker een ander daglicht op de feiten kunnen werpen. Dat de brief dus wel degelijk relevantie heeft; Dat dit als 'gesolliciteerd' beschouwen afbreuk doet aan het ambt van de raadsman van de verzoeker in zijn thuisland, zonder dat de bestreden beslissing aangeeft dat deze brief niet origineel, niet correct of vervalst zou zijn.

Dat het feit dat verzoeker zijn raadsman desgevallend zou verzocht hebben, een brief te versturen te verduidelijking van de problemen die hij had, (wat gesolliciteerd genoemd wordt) geen afbreuk doet aan de authenticiteit van de verklaring die de raadsman in alle objectief heeft afgelegd.

Dat door deze brief niet met de verklaringen of de bestaande documenten te toetsen, de bestreden beslissing een nieuw element zonder meer terzijde schuift;

Dat de bestreden beslissing derhalve niet zorgvuldig of correct, op grond van een analyse in feite en in rechte gemotiveerd kan zijn,

Minstens de bestreden beslissing en haar gevolgen disproportioneel zijn tegenover de inspanning vereist om deze brief als nieuw element af te toetsen aan het dossier en de reeds gekende stukken.

Door dit niet te doen, schendt de bestreden beslissing de voormelde beginselen en wettelijke bepalingen

Het eerste middel is gegrond;"

2.2. De Raad merkt op dat tegelijk de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, de verzoekende partij van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden (RvS 19 september 2001, nr. 98.937). Bovendien blijkt duidelijk uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en bespreekt, derwijze dat aan het normdoel van de formele motiveringsplicht vervat in de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen is voldaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Onderzoek naar de schending van de materiële motiveringsplicht vergt in casu onderzoek naar de schending van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.3. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris/minister beperkt zich in het raam van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet.

In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

Indien wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing is ingegaan op de elementen die de verzoekende partij bij haar asielaanvraag van 18 januari 2012 als nieuwe elementen heeft aangebracht, maar dat hij besluit dat hij *“bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het open van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.”*

Het begrip ‘nieuwe gegevens’ heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS 1 december 2009, nr. 5053 (c)). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “ernstige aanwijzing” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het prima facie beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de Vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

Met de loutere stelling in het verzoekschrift dat “*de envelop, waaruit blijkt dat de verzoeker de documenten recent ontving (zie poststempel)*” doet verzoeker hoegenaamd geen afbreuk aan volgende concrete motivering in de bestreden beslissing: “*Overwegende dat betrokkene een DHL- enveloppe en een gewone enveloppe voorlegt waarin alles opgestuurd zou geweest zijn naar de sociaal assistente van de betrokkene. Overwegende dat deze enveloppen enkel bewijzen dat er een verzending naar betrokkene gebeurde, zonder aanduiding van wat er verzonden zou zijn.*” De gemachtigde kan bijgetreden worden waar hij stelt dat een enveloppe op zich slechts het bewijs vormt van een verzending, maar niet van de inhoud van de verzending.

Verzoeker spitst zijn kritiek toe op volgende motivering in de bestreden beslissing: “*Overwegende dat betrokkene een brief van zijn advocaat dd .13.11.2011 (+ engelse vertaling) voorlegt in verband met de problemen van betrokkene. Overwegende dat betrokkene verklaart dat in de vertaling van zijn brief twee fouten geslopen zouden zijn: croke i.p.v. confiscation en ‘his property. Overwegende dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft.*” Verzoeker meent dat deze brief een ander daglicht kan werpen op de feiten en dat het als ‘gesolliciteerd’ beschouwen afbreuk doet aan het ambt van de raadsman van verzoeker in zijn thuisland, zonder dat de bestreden beslissing aangeeft dat deze brief niet origineel, niet correct of vervalst zou zijn. Het feit dat hij desgevallend zijn raadsman zou verzocht hebben een brief te versturen ter verduidelijking van de problemen die hij had, doet volgens verzoeker geen afbreuk aan de authenticiteit van de verklaring die de raadsman in alle objectiviteit heeft afgelegd.

De verzoekende partij betoogt dat ten onrechte gesteld wordt dat de door haar aangebrachte brief niet afkomstig is van een objectieve bron, maar laat na haar standpunt op enigerlei wijze te onderbouwen. Een eenvoudige ontkenning van het standpunt van de overheid kan niet leiden tot de vaststelling dat de beslissing van deze overheid onwettig of onredelijk is. De Raad wijst erop dat de raadsman in de kwestieuze brief slechts de problemen herhaalt die verzoeker tijdens zijn eerste asielaanvraag naar voren heeft gebracht, met name dat er een valse zaak tegen hem werd opgestart. Verzoeker had dit element reeds aangehaald bij zijn eerste asielaanvraag. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde dienaangaande echter dat de bewering dat verzoeker in Bangladesh gezocht wordt als gevolg van een valse zaak, niet aannemelijk is en dit gelet op diverse vaststellingen. De Raad kan het motief dat de brief van de advocaat een gesolliciteerd karakter heeft, gelet op voorgaande vaststelling, niet kennelijk onredelijk achten. Immers kan dergelijke brief de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas niet herstellen. Enkel wanneer documenten gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, kan hieraan waarde worden gehecht. Door zijn raadsman te verzoeken een brief op te stellen waarin deze de problemen van verzoeker bevestigt, slaagt verzoeker er niet in een ander licht te werpen op de appreciatie van de commissaris-generaal met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, zodat de gemachtigde in redelijkheid kon besluiten dat de brief, die een gesolliciteerd karakter heeft, geen nieuw gegeven betreft met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker nalaat de overige motieven van de bestreden beslissing te bekritisieren.

De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de aangevoerde elementen “*nieuwe gegevens*” uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De bewijslast ter zake ligt nochtans bij de verzoekende partij (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). De verzoekende partij toont niet aan dat zij nieuwe elementen in de zin van deze wetsbepaling heeft aangebracht waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. De verwerende partij kon derhalve besluiten dat de verzoekende partij geen nieuwe gegevens heeft aangehaald. Noch een schending van de materiële motiveringsplicht noch een schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde is uitgegaan van een verkeerde feitenvinding.

2.5. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het

redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

2.6. De verzoekende partij maakt geen schending van het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. De Raad herhaalt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER